

[Harald Nielsen.]

råde over regnskabs- og revisionskyndig arbejdskraft.

Nu ved jeg godt, at selv den bedste revisionsordning i hvert fald for en tid kan komme til kort i spørgsmålet om at opdage uregelmæssigheder, og at det derfor er umuligt at vide noget om, hvorvidt hovedrevisoratet ville have opdaget det, der foregik ved generalkonsulatet i Hamborg, tidligere, end det nu skete; men alt taget i betragtning er der næppe nogen tvivl om, at den mest betryggende ordning får man ved at henlægge revisionen af alle udenrigstjenestens regnskaber og tilsyn med dets kasser til det organ, man skabte ved statsregnskabsloven af 1926, netop med den motiveering, at revisionen bør udøves af tjenestemænd, der er helt uafhængige af den styrelse, de skal revidere, og som har særlige forudsætninger for at gøre revisionen effektiv.

Når jeg spørger, er det dog ingenlunde blot for om muligt at bane vej for et mere betryggende kasseeftersyn; det er også og ikke mindst, fordi vore udmærkede hovedrevisorer ikke alene undersøger, om alt er i orden og stemmer rent kassemæssigt, men tillige udøver en virkelig kritisk revision på den måde, at hovedrevisoratet udtaler sig om rimeligheden af de på fuldt lovlig måde afholdte udgifter, og vel at mærke udtaler sig på en sådan måde, at offentligheden får virkeligt kendskab dertil, hvad den nok ikke altid får, når det drejer sig om en mere intern revision.

Vor udenrigstjeneste koster som bekendt mange penge. Der gives penge ud til repræsentation, til kursgodtgørelse, til flytninger o. s. v., og man spørger mange gange sig selv, om alle disse udgifter nu også er rimelige, og om ikke pengene kunne anvendes på en anden og bedre måde og til større nytte for det, som udenrigstjenesten skal virke for. Også og ikke mindst med henblik herpå synes jeg det ville være meget nyttigt, om udenrigstjenesten på samme måde som andre statsstyrelser var lagt ind under hovedrevisoratets opsyn og kontrol, og jeg spørger altså, hvorfor dette ikke er tilfældet.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Spørgsmålet er jo ganske klart formuleret, men begrundelsen forekommer mig mærkværdig. Det synes at være en frem-

stilling, der går ud på, at ene af alle statsstyrelser er udenrigsministeriet udenfor hovedrevisoraterne, at der bruges en forfærdelig masse penge til det ene og det andet, og at dette ikke kan kontrolleres tilstrækkeligt. Den fremstilling har ikke det ringeste med virkeligheden at gøre, ikke det ringeste. Det, der er tale om, er, at man efter § 14 i statsregnskabsloven af 1926 har fastlagt i en bekendtgørelse fra finansministeriet og efter aftale med hovedrevisoraterne, at udenrigsministeriet selv skulle foretage revision af sine underordnede myndigheders regnskaber. Det er noget ganske andet end det, det ærede medlem er inde på i sin begrundelse, og sagen kan ikke overfor offentligheden fremstilles på den måde, at der er tale om et udenrigsministerielt udgiftsområde, som ikke er kontrolleret på normal måde af hovedrevisoraterne, for det må det ærede medlem vide ikke er korrekt.

Når jeg har sagt det, vil jeg gerne føje til, at udenrigsministeriet allerede i nogen tid i samråd med hovedrevisoraterne har overvejet mulighederne for en ny ordning. Det kan ikke nægtes, at de kasser, der er ude omkring, efterhånden er vokset i forhold til, hvad de var i 1926, og at det derfor vil være rimeligt at overveje, om man kunne komme til en anden ordning end den, der i øjeblikket er gældende. Sagen er imidlertid mere kompliceret, end den ser ud til ved første øjekast, ikke mindst fordi det drejer sig om tilsyn med embedsmænd, der er spredt over hele jorden, og jeg kan derfor på nuværende tidspunkt kun sige, hvad jeg allerede har bemærket, at der er forhandlinger i gang og har været det i nogen tid mellem hovedrevisoraterne og udenrigsministeriet om hele dette anliggende. Hvordan omlægningen mest praktisk kan gennemføres, er endnu uklart, og det må man senere vende tilbage til.

Harald Nielsen: Hvis jeg er rigtigt underrettet, er det dog sådan, at det, der vedrører ambassader og gesandtskaber, og hvad der ligger udenfor udenrigstjenesten herhjemme, i det allervæsentligste er unddraget hovedrevisoraternes undersøgelse og kontrol. Det er det, jeg har fundet gennem de undersøgelser, jeg har foretaget, og det glæder mig naturligvis, at der nu er overvejel-